Învăţăturile pe care le conţine această broşură au fost extrase în întregime din opera vorbită şi scrisă a Dr. Samael Aun.

DRUMUL ŞI VIAŢA

„Viaţa practică este formidabilă ca şcoală, dar a o lua ca un scop în ea însăşi este, evident, absurd".
Samael Aun Weor

DRUMUL INIŢIATIC

„Există şcoli care subliniază ideea că există douăsprezece drumuri ce se află în legătură cu cele douăsprezece Constelaţii Zodiacale. Există instituţii care presupun că sunt şapte drumuri...

Iisus Cristosul care a fost cel mai mare instructor al ultimelor timpuri n-a spus că ar fi mai multe căi. Cei care am studiat în profunzime atât cele patru Evanghelii, cât şi cele numite «Apocrife» (care realmente nu au nimic «Apocrif») am putut, verifica, evidenţia că în niciuna dintre aceste învăţături nu figurează mai multe căi.

Când l-am studiat pe Gurdjieff şi pe discipolul lui, Ouspensky, sau pe domnul Collins ori pe Dr. Nicoll, adevăraţi exegeţi ai celei de-a «Patra Căi» am putut evidenţia că, într-adevăr, ei acceptă doar o singură cale".

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Cele patru Drumuri".*

UN DRUM ERMETIC ŞI SECRET

Iisus, Marele Kabir a spus: *„Cunoaşteţi Adevărul şi el vă va face liberi"*.

Dincolo de ipotezele, credinţele, supoziţiile sau teoriile noastre se află ceea ce este cunoscut drept ADEVĂR, MAREA REALITATE: sursa pură de viaţă capabilă să ne elibereze de această lume de aparenţe, de această lume relativă, de această lume de iluzii.

Acest ADEVĂR nu este şi nu va fi niciodată brevetul exclusiv al vreunei şcoli, credinţe, filosofii sau grup social. Este dincolo de timp şi poate fi experimentat doar cu deplina manifestare a Conştiinţei divine.

Dobândirea acestei preţioase bijuterii (Conştiinţa), scufundată în oceanul MARII REALITĂŢI, este posibilă doar trăind din clipă în clipă postulatele, cheile şi practicile pe care le predă şi le-a predat întotdeauna Gnosticismul Universal.

Această atitudine în faţa vieţii, această doctrină atemporală conduce neofitul de mână pe o potecă foarte particulară, misterioasă: Calea către Real.

Totuşi, fără să vrem să rănim în niciun fel sensibilele susceptibilităţi, trebuie să subliniem ideea de bază că în ambianţa culturală şi spirituală a umanităţii contemporane, coexistă multiple instituţii venerabile care, foarte sincer, cred că cunosc acest Drum secret şi care, totuşi, nu îl cunosc.

Să ne permită cititorul libertatea de a spune cu mare solemnitate că nu vrem să facem critici distructive; SUBLINIEM, şi este clar că acest lucru nu este un delict.

3

În mod evident, şi din respect foarte profund faţă de aproapele nostru, nu ne vom pronunţa niciodată împotriva nici unei instituţii.

Niciun om nu poate fi criticat pentru faptul de a nu cunoaşte ceva ce nu a fost învăţat niciodată. Drumul secret nu a fost niciodată dezvăluit în mod public.

În termeni socratici riguroşi, am putea spune că mulţi eruditi care pretind că cunosc în profunzime Calea Muchiei de Cuţit, nu numai că nu ştiu, dar, în plus, nu ştiu că nu ştiu.

Nu am vrea să indicăm sau să semnalăm organizaţii spirituale de niciun tip şi, fără intenţia de a răni pe cineva, spunem simplu că ignorantul cultivat nu numai că nu ştie, dar nici nu ştie că nu ştie.

În toate cărţile sacre ale antichităţii se face aluzie la Drumul secret, este citat, este numit în multe versete, dar persoanele nu îl cunosc.

Dezvăluirea, indicarea, arătarea căii esoterice care conduce la eliberarea finală este cu adevărat scopul acestor studii.

Înainte de toate, trebuie să năzuim la o schimbare adevărată, să ieşim din această rutină plictisitoare, din această viaţă exclusiv mecanică, obositoare…

DRUMUL ÎN VECHIME ŞI ÎN PREZENT

Este evident că datorită universalităţii Misterelor Sacre care îl vor conduce pe om la eliberarea finală, acestea au înflorit în toate epocile pe care le-a trăit această planetă.

În timpurile trecute, nimănui nu i se dădea această Cunoaştere dacă înainte nu demonstra o mare năzuinţă pentru a se elibera, o mulţime de valori pentru a face faţă adversităţilor şi profund respect pentru aceste învăţături şi comori, încă secrete pentru el.

În scopul de a-l orienta pe dragul nostru cititor, vreau să transcriu în aceste pagini câteva amintiri din epoci ancestrale…

Dacă aş spune public că îmi amintesc perfect existenţele mele anterioare, i-aş putea face pe doctorii raţiunii să râdă. Dar, onorând adevărul, trebuie să vă spun că nici pe noi, nici pe ştiinţă nu ne interesează acest râs ironic. Pe bună dreptate spunea Victor Hugo: „*Cel care râde de ceea ce nu cunoaşte este pe cale să devină idiot*”.

Să dăm mărturie despre tot ceea ce într-adevăr am experimentat direct este o datorie faţă de aproapele nostru şi acesta este unicul nostru scop.

Sincer, cazul meu nu este unicul. Şi alte persoane îşi amintesc existenţele lor cu claritate. Pentru noi, reîncarnarea este un fapt şi nu simple presupuneri ale minţii…

4

Aşadar, trebuie să ştiţi că eu m-am reîncarnat pe pământul sacru al Faraonilor în timpul Dinastiei Faraonului Kefren.

Am cunoscut în profunzime vechile Mistere ale Egiptului secret şi cu adevărat spun că nu am putut niciodată să le uit.

Într-o după-amiază oarecare, nu contează care, mergând lent pe

nisipul deşertului, sub arzătoarele raze ale soarelui tropical, am traversat în liniște, ca un somnambul, un drum misterios cu sfincşi milenari, în faţa privirilor exotice ale unui trib nomad care mă observa din corturi.

La umbra unei piramide foarte vechi a trebuit să mă aşez un moment pentru a mă odihni puţin şi pentru a-mi aranja cu răbdare catarama de la una dintre sandale.

Apoi, stăruitor, am căutat cu nelinişte intrarea îngustă: năzuiam să mă reîntorc pe drumul drept.

Gardianul, ca întotdeauna, se afla pe pragul misterului. Era imposibil să uiţi această figură hieratică cu faţă de bronz şi pomeţi proeminenţi.

Acest om era un colos… În mâna lui dreaptă ţinea cu eroism teribila spadă, înfăţişarea lui era formidabilă şi fără îndoială că utiliza pe bună dreptate şorţul masonic.

Interogatoriul a fost foarte sever: „*Cine eşti?*" „Sunt un implorator care vine orb să caute lumina". „*Ce dorești*?" „Lumina". (Ar fi foarte lung să transcriu aici, în acest capitol, toate examenele verbale deja cunoscute.)

Apoi, într-un mod pe care eu îl califlc violent, mi s-au luat toate obiectele metalice şi chiar sandalele şi tunica.

Cel mai interesant a fost momentul în care acest om herculean m-a luat de mână pentru a mă introduce în Sanctuar; de neuitat au fost acele momente în care greoaia poartă a scârţâit din balamalele sale de oţel, producând acel DO misterios al vechiului Egipt.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea, întâlnirea macabră cu „FRAŢII TERIBILI", probele de Foc, Aer, Apă şi Pământ pot fi întâlnite de orice iluminat în memoriile naturii.

În proba de FOC a trebuit să mă controlez pe mine însumi cât de bine puteam, când am traversat un salon în flăcări; podeaua aceea era plină de grinzi de oţel incandescente: calea dintre acele grinzi de fier arzătoare era foarte îngustă, abia dacă era loc să-ţi pui picioarele; în acele timpuri, mulţi aspiranţi au murit în timpul acestui efort.

Îmi amintesc încă cu oroare acel inel de oţel fixat în rocă. În fund se zărea doar întunecata, oribila prăpastie. Totuşi, am ieşit victorios în

proba AERULUI, acolo unde ceilalţi au pierit, eu am triumfat.

5

Au trecut multe secole şi nu am uitat încă, în ciuda prafului atâtor ani, acei crocodili sacri ai lacului; dacă nu ar fi fost conjurările magice, aş fi fost devorat de acele reptile, cum li s-a întâmplat multor aspiranţi.

Numeroşi nefericiţi au fost zdrobiţi şi sfăramaţi de roci în proba PĂMÂNTULUI, dar eu am triumfat şi am văzut cu indiferenţă două stânci care-mi ameninţau existenţa, aruncându-se asupra mea pentru a mă reduce la pulbere cosmică.

Cu siguranţă că nu sunt decât un mizerabil vierme de pământ, dar am ieşit victorios.

Aşa m-am reîntors, cu adevărat, pe calea REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI, după ce am suferit mult.

Am fost primit în COLEGIUL INIŢIATIC; am fost îmbrăcat cu solemnitate cu tunica de in alb a sacerdoţilor lui ISIS şi pe piept mi-a fost pusă Crucea TĂU Egipteană.

Toate aceste probe iniţiatice au fost un adevărat filtru. Fricoşii şi curioşii rămâneau totdeauna în urmă. Învăţăturile pe care le primea aspirantul erau prea valoroase pentru ca cineva să le profaneze. Înţelepţii acelor temple nu puteau permite ca Misterul Sacru al Fiinţei să ajungă să fie vulgarizat sau deformat. Doar curajul şi inima sinceră triumfau în aceste probe.

În zilele noastre, probele s-au schimbat. Aceste probe nu se mai petrec în lumea fizică. A fost modificată forma şi nu fondul. Epoca în care trăim cere acest lucru.

Eterna Gnoză a fost întotdeauna aceeaşi învăţătură care s-a predat în toate Templele şi Şcolile Iniţiatice; acum, filtrul pentru a o cunoaşte nu mai este constituit din cele patru probe ale Naturii vechiului Egipt sau alte probe pe care le-au avut acele mult stimate instituţii. Filtrul este chiar cantitatea filosofiilor şi credinţelor pe care le posedă fiecare dintre şcoli şi care derutează foarte mult persoanele sincere care caută calea spre Lumină.

Navigatorului neexperimentat nu îi este foarte uşor să găsească între toate stelele cea care indică nordul în obscuritarea nopţii…

Prietene cititor, ajunşi în acest punct, putem doar să spunem un lucru: investighează, probează şi verifică postulatele gnostice. Nu te mulţumi cu a crede sau a nu crede. Această cunoaştere îţi va oferi toate cheile şi practicile pentru ca tu însuţi să le verifici. Numai aşa vei şti cu certitudine dacă Gnoza este o teorie în plus sau, într-adevăr, este acea „hartă a Drumului" care trebuie să ne conducă la Marea Realitate care susţine totul…

6

VIAŢA DE RUTINĂ

„Este indispensabil să ştim de unde venim, unde mergem, de ce suntem aici şi pentru ce. A trăi pentru a trăi, a mânca pentru a exista, a lucra pentru a mânca nu pot să fie cu adevărat unicul ţel al vieţii. Fără îndoială, trebuie să rezolvăm enigma existenţei noastre, trebuie să înţelegem sensul vieţii…

Aşadar, a sosit ora să ştim cine suntem. Corpul fizic nu e totul; a vedea organismul uman al oricărei persoane nu înseamnă că am cunoscut cu adevărat FIINŢA…"

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Ceea ce suntem şi ceea ce trebuie să fim".*

Chiar dacă pare incredibil, este foarte sigur şi adevărat că această atât de mult trâmbiţată civilizaţie modernă este îngrozitor de urâtă, ea nu reuneşte caracteristicile transcendentale ale simţului estetic, este lipsită de frumuseţe interioară.

Ne înfumurăm prea mult cu aceste oribile edificii dintotdeauna, care seamănă cu adevărate găuri de şoareci.

Lumea a devenit teribil de plictisitoare, aceleaşi străzi

dintotdeauna şi peste tot locuinţe oribile.

Toate acestea au devenit obositoare, în nordul, în sudul, în estul şi în vestul lumii.

Sunt aceleaşi uniforme dintotdeauna: oribile, greţoase, sterile. Modernism! exclamă mulţimea.

Părem adevăraţi păuni vanitoşi cu veşmintele pe care le purtăm, cu pantofii foarte strălucitori, chiar dacă pe aici, pe acolo şi pe dincolo umblă milioane de nefericiţi înfometaţi, subnutriţi, mizerabili. Simplitatea şi frumuseţea naturală, spontană, ingenuă, lipsită de artificii şi de fard vanitos a dispărut la sexul feminin. Acum suntem moderni, aşa este viaţa.

Oamenii au devenit înspăimântător de cruzi: caritatea s-a diminuat, acum nimănui nu-i mai este milă de nimeni.

Vitrinele magazinelor luxoase strălucesc de mărfuri fastuoase care sunt cu totul în afara posibilităţii nefericiţilor.

Singurul lucru pe care aceşti paria ai vieţii îl pot face, este să contemple mătăsurile şi bijuteriile, parfumurile din sticluţe luxoase şi umbrelele pentru zilele ploioase; să vezi fără să poţi atinge este un supliciu asemenea celui al lui Tantal.

7

Oamenii acestor timpuri moderne au devenit extrem de grosolani: parfumul prieteniei şi mireasma sincerităţii au dispărut cu totul.

Mulţimile supraîncărcate de impozite gem. Toată lumea are probleme, ni se datorează şi datorăm; suntem daţi în judecată şi nu avem cu ce plăti; preocupările distrug creierele, nimeni nu trăieşte liniştit.

Birocraţii cu plinătatea fericirii în burta lor şi cu o ţigară bună în gură, pe care se sprijină psihologic, joacă jonglerii politice cu mintea, fără să le pese câtuşi de puţin de durerea popoarelor.

Nimeni nu este fericit în aceste timpuri şi cu atât mai puţin clasa mijlocie, căci aceasta se află între ciocan şi nicovală.

Bogaţi şi săraci, credincioşi şi necredincioşi, comercianţi şi

cerşetori, pantofari şi tinichigii trăiesc pentru că trebuie să trăiască, îşi îneacă necazurile în vin şi termină prin a deveni consumatori de droguri ca să scape de ei înşişi.

Oamenii au devenit maliţioşi, bănuitori, neîncrezători, şireţi, perverşi. Acum nimeni nu mai crede în nimeni. Se inventează zilnic condiţii noi, certificate, piedici de tot felul, documente, titluri etc. Şi oricum, toate acestea nu mai servesc la nimic. Cei şireţi îşi bat joc de toate aceste prostii, nu plătesc, evită legea, chiar dacă trebuie să meargă la închisoare.

Nicio meserie nu procură fericire, simţul adevăratei iubiri s-a pierdut şi oamenii se căsătoresc astăzi şi divorţează mâine.

Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, ruşinea organică deja nu mai există, lesbianismul şi homosexualitatea au devenit mai obişnuite decât spălatul pe mâini.

Să ştim ceva despre noi înşine, să încercăm să cunoaştem cauza atâtor putreziciuni, să scrutăm, să căutăm. Aceasta este ceea ce ne propunem în Gnoză.

NELINIŞTI

Este evident că la această viaţă de rutină şi crudă, plină de suferinţe, necazuri, trebuie să adăugăm marea indiferenţă dintre oameni, este răceala a ceea ce nu are importanţă, a superficialului.

Mulţimile cred că este important ceea ce de fapt nu e important, presupun că ultima modă sau ultimul model de maşină ori această problemă a salariului de bază sunt singurele lucruri serioase.

Ele numesc un lucru serios ştirile zilei, aventura amoroasă, viaţa sedentară, paharul de alcool, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfele, calomnia etc.

Evident, când bărbatul obişnuit sau femeia salonului de frumuseţe aud ceva despre esoterism, cum acest lucru nu este în planurile lor, nici în discuţiile lor, nici în plăcerile lor sexuale, răspund cu un „nu ştiu ce” de o răceală înspăimântătoare sau pur şi simplu

strâmbă din nas, ridică din umeri şi se retrag cu indiferenţă.

Această apatie psihologică, această răceală înfiorătoare, are o bază dublă: mai întâi, ignoranţa cea mai teribilă, apoi, absenţa absolută de nelinişti spirituale.

Lipseşte un contact, un şoc electric; nimeni nu l-a dat în magazin, nici în ceea ce se crede a fi serios şi cu atât mai puţin în plăcerile patului.

Dacă cineva ar fi capabil să dea indiferentului imbecil sau femeiuştii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia din inimă, vreo reminiscenţă ciudată, un ceva foarte intim, poate că atunci totul ar fi altfel.

Dar ceva înăbuşă micuţa voce secretă, prima presimţire a inimii, năzuinţa intimă: probabil vreo prostie, o pălărie frumoasă din vreo vitrină, dulciurile delicioase dintr-un restaurant, întâlnirea unui prieten care, mai târziu, nu mai are nicio importanţă pentru noi etc.

Prostii, tâmpenii care nefiind transcendentale, dar care au totuşi la un moment dat forţa necesară să stingă prima nelinişte spirituală, năzuinţa intimă, scânteia nesemnificativă de lumină, presimţirea inimii care, fără să ştim de ce, ne-a neliniştit pentru o clipă.

Dacă cei care astăzi sunt cadavre vii (noctambuli reci de club sau pur şi simplu vânzători de umbrele într-un magazin de pe strada Real) nu şi-ar fi înăbuşit prima neliniște intimă, ar fi, în acest moment, făclii ale spiritului, adepţi ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Scânteia, presimţirea inimii, un suspin misterios, un nu ştiu ce, a fost simţit uneori de către măcelarul din colţ, de către lustragiul de pantofi sau de către medicul de prim rang, dar totul a fost zadarnic. Prostiile personalităţii sting întotdeauna prima scânteie a luminii; după aceea apare răceala celei mai înspăimântătoare indiferenţe.

Incontestabil, oamenii sunt înghiţiţi mai devreme sau mai târziu de Lună. Acest adevăr se dovedeşte a fi indiscutabil.

Nu există nimeni care să nu fi simţit vreodată în viaţă o presimţire a inimii, o neliniște ciudată, dar, din păcate, un lucru oarecare al personalităţii, cât de nesemnificativ ar fi, ajunge să reducă la praf cosmic ceea ce în liniştea nopţii ne-a mişcat pentru un moment.

Luna câştigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrăneşte

tocmai cu slăbiciunile noastre.

Luna este teribil de mecanică. Umanoidul lunar, lipsit complet de orice fel de nelinişte solară, este incoerent şi se mişcă în lumea viselor sale.

Dacă cineva ar face, ceea ce nu face nimeni, adică să aţâţe intima nelinişte apărută probabil în misterul vreunei nopţi, fără îndoială că apoi ar asimila inteligenţa solară şi s-ar converti astfel într-un om solar.

Iată tocmai ce vrea Soarele, dar aceste umbre lunare, atât de reci, apatice şi indiferente sunt întotdeauna înghiţite de Lună; apoi vine moartea să egalizeze totul.

Moartea nivelează totul. Orice cadavru viu lipsit de nelinişti solare, regenerează teribil, în mod progresiv, până ce este devorat de Lună.

Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii, dar, din păcate, această experienţă nu i-a dat rezultate foarte bune. Luna înghite oamenii.

Totuşi, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puţin pe ignoranţii cultivaţi; ei se cred buricul pământului.

Soarele a depus în interiorul glandelor sexuale ale animalului intelectual, în mod greşit numit om, anumiţi germeni solari care, dezvoltaţi în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici.

Totuşi, experienţa solară se dovedeşte înfiorător de grea, tocmai din cauza răcelii lunare.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele şi, în consecinţă, cu timpul, germenii solari involuează, degenerează şi se pierd în mod lamentabil.

Cheia principală a operei Soarelui constă în dizolvarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interior.

Când o rasă umană îşi pierde tot interesul pentru ideile solare, Soarele distruge pentru că deja nu-i mai serveşte pentru experimentul său.

Oricum, rasa actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială şi mecanică, deja nu mai serveşte la experimentul solar, motiv mai mult decât suficient pentru ca să fie distrusă.

Pentru a exista o nelinişte spirituală continuă, trebuie să transferăm centrul magnetic de gravitaţie în Esenţă, în Conştiinţă.

Din păcate, oamenii au centrul magnetic de gravitaţie în personalitate, în cafenea, în cantină, în afaceri bancare, în casa de toleranţă, în piaţă etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalităţii şi centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; aceasta este incontestabil şi orice persoană care are bun simţ poate s-o verifice prin ea însăşi şi în mod direct.

Din păcate, citind toate acestea, canaliile intelectului, obişnuite să

discute prea mult sau să tacă dintr-un orgoliu insuportabil, preferă să arunce ceastă carte cu dispreţ şi să citească ziarul.

Câteva înghiţituri de cafea bună şi cronica zilei se dovedesc a fi un aliment minunat pentru mamiferele raţionale.

Totuşi, ele se cred foarte serioase; sunt, fără îndoială, halucinate de propriile lor parade de erudiţie şi aceste lucruri de tip solar scrise aici, le deranjează enorm. Nu există îndoială că ochii boemi ai acestor homunculi ai raţiunii n-ar îndrăzni să continue cu aceste studii…

CONCLUZIE: CELE DOUĂ LINII ALE VIEŢII

„Ne aflăm deci, din clipă în clipă, în faţa a doua Drumuri: cel

Orizontal şi cel Vertical…

Este evident că cel Orizontal este foarte «grotesc», pe el merg «oamenii de rând», marea majoritate a oamenilor…

Este evident că cel Vertical este diferit; este drumul rebelilor inteligenţi, al Revoluţionarilor…

Când cineva îşi aminteşte de el însuşi, când lucrează asupra lui însuşi, când nu se identifică cu toate problemele şi durerile vieţii, merge de fapt pe Calea Verticală…"

Samael Aun Weor: „*Psihologie Revoluţionară*".

Care este scopul real al existenţei noastre? Pentru ce suntem aici? De ce suntem aici? Acesta este un lucru pe care trebuie să-l elucidăm cu mare claritate, este un lucru pe care trebuie să-l cântărim, să-l analizăm şi să-l judecăm cu seninătate…

Trăim în lume. Cu ce scop? Suferim nespus. Pentru ce? Ne luptăm pentru a obţine ceea ce se numeşte „pâine, adăpost şi refugiu"; şi, ce urmează după toate acestea? Ce se alege de toate eforturile noastre? A trăi pentru a trăi, a munci pentru a trăi şi apoi a muri, este ceva minunat? Într-adevăr, prieteni, este necesar să înţelegem sensul existenţei noastre, sensul de a trăi.

Există două linii în viaţă: pe una, am putea-o numi ORIZONTALĂ, pe cealaltă VERTICALĂ. Ele formează o cruce în interiorul nostru, aici şi acum, nicio secundă mai înainte, nicio secundă după. Avem nevoie să fim puţin obiectivi cu privire la aceste două linii.

ORIZONTALA începe cu naşterea şi se termină cu moartea. În faţa fiecărui leagăn există perspectiva unui mormânt, căci tot ceea ce se naşte trebuie să moară… În Orizontală se află toate procesele naşterii, creşterii, reproducerii, îmbătrânirii şi apoi ale morţii. În Orizontală se află toate plăcerile deşarte ale vieţii: băuturile, fornicările, adulterele etc. În Orizontală se găseşte lupta pentru pâinea de fiecare zi, lupta pentru supravieţuire, pentru a exista sub lumina Soarelui. În Orizontală se află toate acele suferinţele intime ale vieţii practice, ale căminului, ale străzii, ale serviciului etc. Linia Orizontală

nu ne poate oferi nimic minunat…

Dar există o altă linie diferită; ne referim la VERTICALĂ. Pe această

12

Verticală extraordinară, pe această scară minunată se află diferitele NIVELURI ALE FIINŢEI, puterile transcendentale şi transcendente ale INTIMULUI; pe Verticală se află puterile esoterice, puterile care divinizează, Revoluţia Conştiinţei etc.

Cu forţele Verticalei noi putem influenţa cu tărie aspectele orizontale ale vieţii practice, putem schimba total propriul nostru destin, putem face din viaţa noastră ceva diferit, ceva distinct, putem deveni total diferiţi de ceea ce am fost, de ceea ce suntem, de ceea ce am cunoscut în această existenţă amară.

Verticala e, deci, minunată, revoluţionară prin natura sa, dar e necesar să avem puţine nelinişti.

Înainte de toate, ne întrebăm şi îl întrebăm şi pe dragul nostru cititor: oare suntem mulţumiţi de ceea ce suntem? Cine se simte fericit în sensul cel mai complet al cuvântului? Cine se simte cu adevărat fericit?

Trebuie să fim sinceri: nimeni dintre noi nu poate spune că se află într-o oază de fericire; avem nelinişti teribile, necazuri, amărăciuni, suferim mult şi inima noastră palpită cu o teribilă intensitate…

Este nevoie să ieşim din această mocirlă în care ne aflăm. Avem nevoie într-adevăr să ne schimbăm radical şi acest lucru este posibil numai dacă apelăm la puterile transcendentale ale Verticalei.

Când cineva care merge pe Orizontală îşi aminteşte de el însuşi, de propria sa FIINŢĂ (de realitatea sa intimă), când se întreabă: Cine sunt? De unde vin? Încotro merg? Care este scopul existenţei?… el intră, fără îndoială, pe calea Verticală, calea Revoluţiei Conştiinţei, calea care conduce la Supra-Om.

Ora Supra-Omului a sosit; realmente, „animalul intelectual" nu e altceva decât o punte aşezată între animalul inferior şi Supra-Om. E

necesar să ne convertim în adevăraţi regi ai creaţiei, în propriii noştri stăpâni, în domni a tot ceea ce a fost, este şi va fi…

Este urgentă o schimbare, o transformare totală; e urgent să ieşim cât mai repede din acest mărăciniş, din acest haos în care ne aflăm, în care ne zbatem mizerabil.

Legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere pacea; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere fericirea autentică ce transformă în mod radical; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere libertatea.

Aşadar, este urgent să intrăm pe DRUMUL VERTICAL pe care îl purtăm în interiorul nostru înşine, aici şi acum. A sosit ora MARII REVO

13

LUŢII, a REVOLUŢIEI PSIHOLOGICE, a Revoluţiei în curs de desfăşurare, a Revoluţiei care ne va conduce spre Supra-Om…

Prieteni, să reflectăm la Supra-Om… Este extraordinar să intri pe CALEA VERTICALĂ revoluţionară care ne va conduce inevitabil la eliberarea finală.

Cine este fericit în aceste timpuri? Nu suntem fericiţi şi nu vom fi niciodată fericiţi dacă nu ne dedicăm să parcurgem hotărât CALEA VERTICALĂ; nu vom fi fericiţi cât timp nu vom ajunge la înălţimea Supra-Omului, nu vom fi fericiţi atâta timp cât nu eliberăm Conştiinţa de mocirla dureroasă a acestei lumi; nu vom fi fericiţi atâta timp cât nu vom fi experimentat CEEA ce este REALUL, CEEA ce nu aparţine timpului, CEEA ce este ADEVĂRUL…

Pe CALEA VERTICALĂ se află Revoluţia Conştiinţei; când cineva admite că are o psihologie proprie, fără îndoială, începe să lucreze asupra lui însuşi şi atunci e clar că intră pe CALEA VERTICALĂ.

Suntem o adevărată enigmă pentru noi înşine, o enigmă pe care trebuie s-o descifrăm, o enigmă pe care trebuie s-o rezolvăm, o enigmă pe care trebuie s-o zdrobim. Din păcate nu ne cunoaştem, chiar dacă credem că ne cunoaştem.

Trebuie să fim sinceri cu noi înşine, este necesar să facem

disecţia „Eului însuşi”, „Sinelui însuşi”, adică al acestui ansamblu de elemente nedorite pe care le cărăm în interiorul nostru: Mânia, Lăcomia, Desfrâul, Invidia, Orgoliul, Lenea, Gurmandismul etc. etc. etc…

Admitem uşor că avem un corp fizic prevăzut cu organe, dar puţini înţeleg cu adevărat că avem o psihologie particulară. Când cineva înţelege că are o psihologie, începe să lucreze asupra lui însuşi, aici şi acum; când cineva înţelege că are o psihologie, începe cu procesul auto-observării psihologice.

Cel care începe să se observe pe el însuşi, se converteşte de fapt într-un individ diferit, deosebit de toţi ceilalţi, absolut distinct. Dar oamenii au tendinţa să admită numai problema fizică, tridimensională, corpul dens pentru că îl pot vedea, auzi, atinge şi pipăi. În realitate, puţini sunt aceia care acceptă cu sinceritate că au o psihologie de un tip foarte particular. Când cineva acceptă aceasta, începe de fapt să se auto-observe şi acest lucru îl face diferit faţă de semenii săi. A se observa pentru a se cunoaşte este transcendental, definitiv…

Când cineva se cunoaşte pe sine însuşi în mod profund, cunoaşte secretele întregului Univers; pe CALEA VERTICALĂ ne propunem.

14

Înainte de toate, să ne cunoaştem pe noi înşine, pentru că doar cunoscându-ne pe noi înşine vom cunoaşte misterele Universului care ne înconjoară.

Pe CALEA VERTICALĂ, drag cititor, trebuie să facem un inventar psihologic al nostru înşine pentru a şti cât avem şi cât ne lipseşte. Există multe în noi pe care trebuie să le eliminăm: multe greşeli, multe vicii, multe defecte; şi în aceeaşi măsură există multe pe care trebuie să le cucerim: multe facultăţi, multe virtuţi.

Este evident, şi oricine poate să înţeleagă, că cele două linii, ORIZONTALĂ şi VERTICALĂ, se găsesc, din moment în moment, în interiorul nostru psihologic şi formează o cruce…

În interiorul nostru înşine există un punct matematic… Nu se

găseşte în trecut şi nici în viitor…

Cel care vrea să descopere acest punct misterios, trebuie să-l caute aici şi acum, în interiorul lui însuşi, exact în această clipă, nicio secundă înainte, nicio secundă după…

Cele două linii, ORIZONTALĂ şi VERTICALĂ ale sfintei Cruci se găsesc în acest punct…

În fiecare clipă, fiinţa umană se zbate între două Drumuri: cel ORIZONTAL şi cel VERTICAL. Este evident că cel ORIZONTAL nu este dificil de trăit; la fel cum un lemn este dus, fără niciun efort, de apele unui râu, aşa şi omul vieţii Orizontale este târât de viaţă. Totuşi, drumul VERTICAL implică mari eforturi, trebuie să înotăm contra curentului. Pe drumul Vertical găsim omul care gândeşte, simte şi acţionează corect şi nimeni nu ar putea nega că asta nu se dovedeşte a fi deloc uşor.

Ne aflăm în chiar acest moment în faţa a doua alternative. Dacă am observa cu atenţie orice clipă a vieţii noastre, am vedea întotdeauna ceva care vrea să trăiască pentru a trăi, fără niciun sens transcendent; dar, pe de altă parte, e sigur că găsim şi câte o nelinişte, o frumoasă aspiraţie, o scânteie de iluzie pentru a duce o viaţă mai profundă, mai serioasă, definitivă pentru a ne trezi la Marea Realitate care susţine totul.

Amabile cititor, ne aflăm, deci, la o mare răscruce… Filosofic, am putea spune aşa: A FI sau A NU FI, aici este dilema…

15

DIFERITELE NIVELURI ALE FIINŢEI

„V-aţi dat deja seama oare de propriul vostru Nivel al Fiinţei, de Nivelul Fiinţei la care vă găsiţi? Sunteţi conştienţi că sunteţi hipnotizaţi, că sunteţi adormiţi? V-aţi dat deja seama că vă identificaţi, nu doar cu lucrurile exterioare, cu lumea exterioară, ci şi cu voi înşivă, cu gândurile voastre desfrânate, cu beţiile, mâniile, lăcomiile, auto-importanţa, vanitatea, orgoliul, orgoliul mistic, auto-meritul etc.?

V-aţi dat deja seama că vă identificaţi nu doar cu exteriorul, ci şi cu ceea ce este vanitatea, cu ceea ce este orgoliul? De exemplu: aţi învins astăzi ziua sau ziua v-a învins pe voi? Ce aţi făcut astăzi, dragii mei fraţi; ce defect psihologic aţi eliminat? Sunteţi siguri că azi nu v-aţi identificat cu vreun gând morbid, cu vreun gând lacom, cu orgoliul, cu vreun insultator sau cu vreo preocupare, cu vreo datorie etc. etc. etc.? Sunteţi siguri de asta?

Ce aţi făcut astăzi: v-aţi dat deja seama de Nivelul Fiinţei la care vă găsiţi? Aţi trecut la un Nivel superior al Fiinţei sau aţi rămas unde vă găseaţi? Ce aţi făcut, cărui lucru v-aţi dedicat în timpul zilei de azi, dragii mei fraţi? Credeţi cumva că e posibil să trecem la un Nivel al Fiinţei superior dacă nu am elimina defectele psihologice? Sau problema e că sunteţi mulţumiţi de Nivelul Fiinţei la care vă găsiţi acum?"

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Secretele Lunii".*

Pe CALEA VERTICALĂ se găsesc diferitele NIVELURI ALE FIINŢEI. Când cineva începe să lucreze asupra lui însuşi pentru a elimina unul sau altul dintre defectele psihologice, indubitabil, intră de fapt şi pe drept la un Nivel Superior al Fiinţei…

Nimeni nu poate nega că există diferite niveluri sociale; există oameni de biserică şi de bordel; de comerţ şi de ţară etc…

Tot aşa există şi diferite Niveluri ale Fiinţei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generoşi sau zgârciţi, violenţi sau calmi, caşti sau desfrânaţi, atrage diversele circumstanţe ale vieţii…

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame, şi chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat… Un beţiv va atrage beţivii şi se va vedea mereu prin baruri şi taverne, asta este evident… Ce va atrage cămătarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Să ne imaginăm pentru un moment o vacă lângă un grajd: propriul ei Nivel al Fiinţei îi atrage propria viaţă. Dacă noi scoatem vaca din grajd

şi o ducem în casa noastră, dacă îi dăm un servitor, o pieptănăm foarte bine, o pudrăm cu talc, o parfumăm, nu din cauza aceasta va înceta să fie vacă; ea va continua cu obiceiurile de vacă, ea va face atunci, din frumoasa noastră casă un grajd; Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă…

Dacă scoatem din mulţime un cerşetor în zdrenţe şi îl ducem la Palatul Buckingham ca să trăiască acolo alături de Regina Elisabeta, la început va fi asistat de mulţi servitori, va fi considerat un mare senior, dar Nivelul Fiinţei sale va atrage propria sa viaţă. Curând servitorii acelui Palat vor găsi la cerşetor obiceiuri foarte diferite de cele ale Palatului, vor vedea că este avar, vor vedea că îşi păstrează teribil banii, că nu va cheltui niciodată o centimă, nici chiar pentru a ajuta un prieten. Îşi vor da seama de iritabilitatea lui, îşi vor da seama de lipsa lui de scrupule, îşi vor da seama de bârfele lui, el se va răzbuna pe duşmani etc., şi în final va veni momentul în care el se va vedea singur la Palatul Buckingham, chiar dacă se va îmbrăca cel mai bine cu putinţă, va continua să fie ceea ce este: un cerşetor…

Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă; un om este ceea ce este viaţa sa…

Sunt mulţi care se preocupă să aibă cantităţi enorme de bani, ei spun: *„Dacă aş câştiga la loterie, cât de diferită ar fi viaţa mea; cu Loteria Extraordinară de Crăciun, s-ar schimba radical…”*

Dar acest lucru e fals, absolut fals, pentru că Nivelul Fiinţei atrage propria viaţă… E convenabil ca noi să reflectăm la toate aceste lucruri; nu obţinând cantităţi enorme de bani ne vom schimba propria noastră existenţă, nu astfel; ceea ce avem nevoie este să trecem la un Nivel Superior al Fiinţei.

Să ne plasăm pentru un moment în unul din acele locuri ciudate ale oraşului, într-unul din acele oraşe pierdute, pe unul din acele terenuri unde trăiesc „paraşutiştii” (aşa se numesc în Mexic persoanele care invadează un teren şi, de seara până dimineaţa formează acolo o comunitate, am putea spune, infraumană).

Aproape de o colonie campestră din districtul federal a ajuns un grup de astfel de „paraşutişti”, ce trăiau pe un teren străin pe care îl

ocupaseră. Ei se certau zilnic, se îmbătau, se răneau, se omorau şi acea „Colonie" care altă dată trăia liniştită a trebuit să treacă prin surprize nemaiauzite. Zilnic, sirenele patrulelor de poliţie se făceau auzite; se auzeau strigăte de durere, de ură, de mânie etc. Şi acele persoane nefericite continuau, ca totdeauna, suferind teribil. Evident, Nivelul Fiinţei lor atrăgea propria lor viaţă…

17

Dacă un moment, unul dintre aceşti oameni ar fi reflectat, chiar dacă ar fi fost numai pentru o clipă; dacă şi-ar fi propus să se studieze pe el însuşi, dacă şi-ar fi descoperit defectele psihologice şi, cu îndrăzneală, ar fi intrat pe CALEA VERTICALĂ, revoluţionară a Psihologiei, evident ar fi putut elimina unele defecte, poate mânia, ura, egoismul, bârfa etc., în concluzie: şi-ar fi schimbat Nivelul Fiinţei sale, iar schimbându-şi Nivelul Fiinţei sale, obiceiurile sale s-ar fi rafinat. Fără îndoială, atunci nu s-ar mai putea înţelege cu acei oameni care îl înconjoară, nici acei oameni nu s-ar mai înţelege cu el; s-ar vedea obligat să lege noi prietenii şi, prin Lege, pur şi simplu prin Legea AFINITĂŢILOR PSIHOLOGICE, şi-ar face noi prieteni.

Rezultatul: schimbându-şi Nivelul Fiinţei, şi-ar schimba viaţa, probabil aceste noi prietenii i-ar oferi noi oportunităţi; prin intermediul interrelaţionării şi-ar schimba aspectul economic al propriei sale existenţe, ar obţine o altă slujbă, existenţa sa s-ar îmbunătăţi simţitor. Aşadar, Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă…

Pe CALEA VERTICALĂ avem posibilitatea să ne schimbăm propriul nostru Nivel al Fiinţei; dacă eliminăm din noi înşine defectele psihologice, rezultatul va fi extraordinar, deoarece, schimbând propriul nostru Nivel al Fiinţei, ni se va schimba deopotrivă întreaga noastră viaţă; când cineva se schimbă în mod radical, se schimbă de asemenea ceea ce îl înconjoară.

Aceste circumstanţe supărătoare ale existenţei, circumstanţele neplăcute ale vieţii nu sunt decât simple proiecţii a ceea ce ni se întâmplă în interior. Dacă ne vom schimba în interior, circumstanţele

exterioare se vor schimba şi ele, dar dacă nu ne schimbăm în interior, circumstanţele exterioare nu se vor schimba nici ele. Deja Domnul Emmanuel Kant, filosoful din Koenisberg, a spus: „*Exteriorul este interiorul*”. Cu alte cuvinte, clarificăm spunând: „Exteriorul nu este decât reflectarea a ceea ce suntem în interior”.

Dacă suntem persoane mânioase, dacă urâm, dacă suntem suspicioşi, invidioşi, perverşi, circumstanţele care ne vor înconjura vor fi perverse, fatale, sinistre, vor putea fi chiar menţionate în presa de senzaţie. Iar dacă noi suntem persoane decente, dacă trăim în armonie cu Infinitul, dacă respirăm pacea, dacă iradiem iubirea, fericirea, bucuria, circumstanţele care vor emana din noi înşine vor fi frumoase, vom avea relaţii foarte frumoase, vom fi în armonie cu tot ceea ce ne înconjoară…

Sunt mulţi care se plâng de problemele vieţii: „*soţul meu a plecat cu alta*” (spune soţia); „*soţia mea nu mă mai iubeşte*” (spune soţul); „*nu-mi*

ajung banii până la sfârşitul lunii” (spune cineva); „*tatăl meu este beţiv şi o bate pe mama*” (spune fiul); „*mă vor scoate afară din casă şi nu voi avea unde să merg*” (spune altcineva); „*copiii mei sunt delincvenţi*” (spune cu mâhnire o mamă) …

Toţi vor să-şi rezolve problemele; toţi aspiră să trăiască în pace, să aibă o armonie extraordinară, să aibă fericire. Dar cei care gândesc astfel nu-şi dau seama că poartă în interiorul lor rădăcina tuturor problemelor, că aceste probleme nu sunt altceva decât proiecţiile interiorului lor, că din interiorul lor ies problemele, pentru că un om este ceea ce este viaţa sa. Dacă nu-şi schimbă propriul Nivel al Fiinţei, dacă nu-şi schimbă viaţa interioară, nimic nu se va schimba; exteriorul nu e decât proiecţia interiorului…

A sosit ora înţelegerii acestui lucru. Vreţi fericire, dar de unde o veţi scoate? Nu vreţi să admiteţi că purtaţi chiar în interiorul vostru cauzele a tot ceea ce vi se întâmplă. Da, fiecare poartă cauzele suferinţelor sale în interiorul său însuşi şi, cât timp cauzele nu sunt

dizolvate, nici suferinţele nu se vor dizolva; orice efect îşi are cauza sa, orice cauză provoacă efectul său.

Aşadar, dacă vrem cu adevărat o schimbare radicală, primul lucru pe care trebuie să-l înţelegem este că fiecare dintre noi (fie alb sau negru, galben sau roşu, ignorant sau cultivat etc.) se află la un Nivel sau altul al Fiinţei.

Este foarte cert şi pe deplin adevărat că DRUMUL VERTICAL este şi Drumul Auto-Realizării, Drumul care ne conduce la Adevărul pe care se sprijină totul; este Drumul Supra-Omului, Drumul pe care se cuceresc puteri extraordinare, atribute şi haruri.

Totuşi, răbdătorule cititor, acest Drum lung, îngust şi dificil începe aici şi acum, nu evitând adversităţile vieţii, ci înfruntându-le cu scopul de a îmbunătăţi Nivelul Fiinţei noastre.

Nu am cunoscut niciodată un ascet adevărat al acestui Drum, un Maestru pe Calea Cunoaşterii Secrete care să fi comis adulter sau care să fi fost bârfitor, mânios sau invidios.

Acest Drum Iniţiatic cere ca mai înainte să ne schimbăm Nivelul Fiinţei. Aşadar, atunci începe Drumul.

La ce ne vor servi puterile care divinizează, dacă în interiorul nostru purtăm încă ranchiuna, ura, amorul propriu, lăcomia, frica sau mânia.

Aşadar, cei care intrăm pentru a merge pe CALEA VERTICALĂ, ne propunem înainte de toate auto-descoperirea, cunoaşterea propriilor noastre greşeli pentru a le extirpa, pentru a le scoate din noi înşine, pentru că doar aşa ne putem schimba în mod fundamental…

DRUMUL ŞI VIAŢA 1
DRUMUL INIŢIATIC 1
VIAŢA DE RUTINĂ 4
CONCLUZIE: CELE DOUĂ LINII ALE VIEŢII 7